

електроенергетика, альтернативна енергетика, сільське господарство, авіація та космічна сфера, ІТ і телекомунікації, важке машинобудування [3].

Список літератури:

1. Офіційний сайт Державної інноваційної фінансово-кредитної установи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.sfii.gov.ua>.
2. Інтерв'ю Голови правління Державної інноваційної фінансово-кредитної установи (ДІФКУ) Володимира Ставнюка для INVEST ENERGY DAY [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://aew.com.ua/interv-yu-golovi-pravlinnya-derzhavnoyi-innovatsijnoyi-finansovo-kreditnoyi-ustanovi-difku-volodimira-stavnyuka-dlya-invest-energy-day>.
3. Офіційний сайт Державної інноваційної фінансово-кредитної установи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://difku.gov.ua/>

УДК 336

О. М. Дупляк
к. е. н, старший викладач кафедри
автоматизованих систем і моделювання в економіці
Хмельницького національного університету

ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ ГРАНТОВИХ ПРОЕКТІВ

В даний час основними джерелами фінансування інноваційної діяльності в Україні є: - бюджетні кошти – фінансування фундаментальних досліджень, прикладних розробок в пріоритетних напрямках і організації виробництва для виконання державних функцій; - бюджетні кошти спеціального призначення – фінансування дослідно-конструкторських розробок, високотехнологічних проектів, організація масового виробництва; - власні кошти підприємств – фінансування власних НДДКР, закупівлі технологій, організація виробництва; - кошти іноземних інвесторів і міжнародних фінансових організацій – фінансування міжнародних проектів в науково-технологічній сфері.

Сьогодні показники інноваційної активності в промисловості України поступаються аналогічним показникам провідних західних держав і мають

слабо виражену тенденцію до зростання. До інноваційно- активних (таких, що здійснюють технологічні інновації) належить близько 10% вітчизняних підприємств (у Франції – понад 40%, в Німеччині – понад 50%). Питома вага знову впровадженої або значно удосконаленої продукції в загальному обсязі промислової продукції в Україні становить близько 3%, у Франції – близько 30%, в Німеччині – близько 50%, а в Фінляндії – майже 60% [1].

Низька інноваційна активність у порівнянні з промислово розвиненими країнами характерна. Відставання від західних країн за часткою інноваційно-активних організацій у 3–5 разів спостерігається в деревообробній галузі, хімічному виробництві та металургії. Однією з найбільш серйозних проблем є низький рівень інноваційної активності в машинобудуванні, оскільки здатність машинобудування випускати сучасне високотехнологічне обладнання визначає швидкість і масштаби впровадження інновацій в українській економіці в цілому. У виробництві машин і устаткування до таких, що здійснюють технологічні інновації, можна віднести 16% українських організацій, у виробництві електричного, електронного та оптичного устаткування – 27%, у виробництві транспортних засобів – 23%. У Франції та Німеччині частка інноваційно-активних організацій в цих видах економічної діяльності становить 50–80% [1].

Щодо коштів іноземних інвесторів і міжнародних фінансових організацій – фінансування міжнародних проектів в науково-технологічній сфері, то для того, щоб їх отримати підприємству чи організації необхідно мати:

- чітко визначені цілі та цільові групи;
- узгоджене коло заходів (дій);
- заплановані результати;
- обмежені часові рамки реалізації;
- засоби та ресурси;
- чітко визначений бюджет.

Проект має чітко визначену проблему, яку необхідно вирішити, а саме: як вирішити проблему, як забезпечити задоволення потреб, як подолати

стримуючі фактори, як використовувати можливості? Спочатку потрібно мати проблему і тільки тоді намагатися створити проект. На сьогодні фонди ЄС мають безліч програм щодо надання коштів на інноваційну діяльність підприємства. Для того, щоб отримати ці кошти насамперед необхідно розробити аналіз зацікавлених сторін, тобто - визначити основну проблему, зацікавлені сторони, в тому числі цільову групу та кінцевих бенефіціарів проекту, вивчити їх потреби, роль по відношенню до проекту та зацікавленість.

Другим етапом є аналіз самої проблеми. Необхідно визначити основні проблеми цільових груп і кінцевих бенефіціарів. Прогнозувати причинно-наслідкові зв'язки та розробити візуалізацію проблеми у формі діаграми «Дерево проблем», таким чином можна визначити всі можливості, що можуть виникнути під час проекту. Дерево проблем необхідно будувати відносно існуючої проблеми, таким чином поділити її на сектори та фактори впливу. На основі цього буде легше знайти методи рішення.

Третім етапом пропонується аналіз цілей. Під час якого необхідно на основі «дерева проблем» визначити основні цілі по кожній проблемі. Ранжування цілей буде доречним якщо є ранжування проблем співставлення можна побудувати на основі експертних методів.

На основі дерева цілей та проблем можна визначити таку комбінацію, що забезпечить досягнення очікуваних стійких результатів. Необхідно визначити таку комбінацію, яка буде під силу підприємству (витрати, трудові ресурси, необоротні активи) після вибору стратегії, що найбільш позитивно впливає на задоволення потреб цільових груп та бенефіціарів проекту та конкретизація цілей проекту вибраної стратегії (Рис.1).

Це лише перша частина формування проекту для отримання коштів. Так як сам процес має свій алгоритм. Нами пропонується створення виграшного алгоритму написання міжнародних програм для залучення іноземних інвестицій на сучасні підприємства.

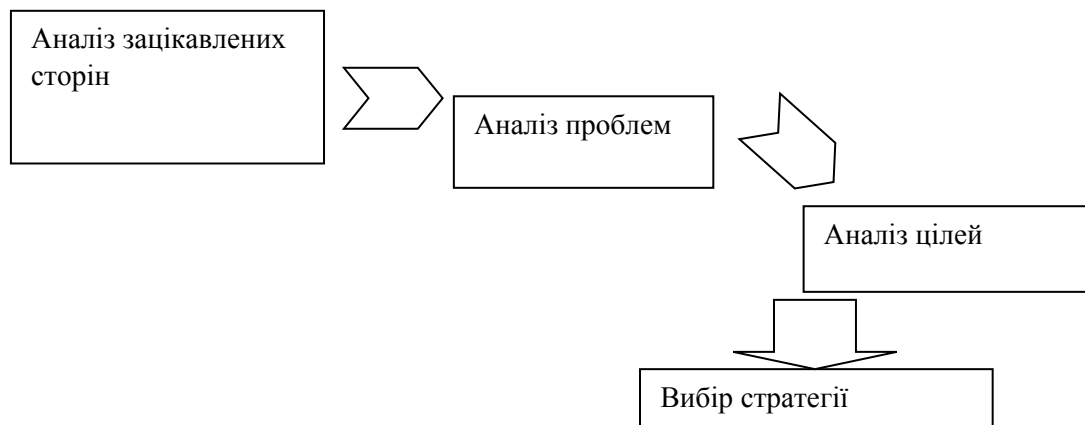

Рис. 1 Перша частина підготовки до написання проекту

Даний алгоритм дозволить перевірку готового бізнес плану, визначити чи може бути він рентабельним на європейському ринку згідно умов визначеного фонду.

Список літератури:

1. Паладченко О. Ф. Потенціал стратегічних пріоритетних напрямів інноваційної діяльності в Україні та його реалізація / О. Ф. Паладченко // Науково-технічна інформація. – 2016. – № 1. – С. 3–8.

УДК 336.71

Н. Г. Заболотна
к. е. н, доцент кафедри банківської справи
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

КРЕДИТНА ПІДТРИМКА ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ
УКРАЇНИ

Подолання системної економічної кризи та прискорення економічного зростання вимагає активізації інвестиційно-інноваційної діяльності в реальному секторі економіки, збільшення частки наукоємних галузей у структурі виробництва. Активне впровадження інновацій, новітніх технологій дає можливість вивести підприємства із кризового стану, створити передумови для їх прибуткової діяльності, що надалі дозволить їм зайняти конкурентні